

Христос ішов дорогою Голгофи - Джерело

Написав Олексишина Дарина
Четвер, 05 березня 2026, 17:07

Христос ішов дорогою Голгофи

А Він ішов дорогою Голгофи,
Кривавий піт котився по чолі.
Кричали в слід Йому слова жорстокі,
Було так мало люду, хто стояв в жалі.

А Він ішов, несучи гріх народу,
На плечі тиснув Йому хрест важкий,
Народ шумів, та побивав до болю,
А Він мовчав, смиренний і святий.

Він спотикавсь - земля приймала тіло,
Та знов вставав під тягарем вини.
Не за Себе - за нас усе боліло,
За наші темні, впертії гріхи.

В очах Його — ні гніву, ні прокляття,
Лише глибінь небесної журби.
Любов ішла дорогою розп'яття,
Щоб зняти пута смерті і ганьби.

І ось вершина... Хрест уже чекає,
Жорстока тиша впала на горі.
І цвях холодний руки пробиває,
Й тремтить земля у цій німій порі.

Стікала кров свята на камінь сірий,
Як знак любові, даної навек.
Вона текла за зраду і за віру,
За кожен людський, невблаганний гріх.

Сміялись ті, що поруч там стояли,
Кидали злі, отруєні слова.
Вони Його Царем насмішно звали,
Не знаючи, що істина жива.

А Він терпів... ні слова докоризни,
Ні тіні гніву в стомлених очах.
Лише любов — безмежна і безмірна,
Що біль несла за людство на плечах.

Стояла мати... серце розривалось,
І біль її словами не змірять.
Вона дивилась — і душа стискалась,
Як Син її приречений страждать.

Христос ішов дорогою Голгофи - Джерело

Написав Олексишина Дарина
Четвер, 05 березня 2026, 17:07

В очах — ні крику, тільки тихе море,
Де хвилі сліз котилися без меж.
Вона приймала це священне горе,
Хоч біль її проймав, немов той меч.

І небо, наче в жалобі схилилось,
І світло дня померкло у журбі.
Все твориво в той час затамувало силу,
Бо Вічний Син висів там на хресті.

І крик злетів у висоту бездонну:
«Мій Боже, нащо Ти Мене лишив?»
І біль той був не тілом тільки повний —
То серце рвалось від людських гріхів.

Та це не розпач — звершення дороги,
Останній подих жертви на хресті.
Він знав: відкриються для всіх чертоги,
Хто схоче жити в правді й чистоті.

Та й у стражданні, в муці невимовній,
Любов не згасла в серці ні на мить.
І Він молився тихо і жертовно,
За тих, хто смів Його тоді ганьбити.

Спрага пекла Йому уста розбиті,
І оцет подали Йому в той час.
І світ стояв, мов у страшній молитві,
Бо помирав Спаситель там за нас.

Вуста Його тремтіли від знемоги,
Та не було ні ропоту, ні зла.
Він до кінця звершив дорогу Бога,
Що людству вічнеє життя дала.

І мовив Він: «Звершилось...» — дуже тихо,
Немов світанок після довгих літ.
І стихло все... і навіть саме лихо
Злякалось жертви, що спасала світ.

Здригнулась твердь, і камінь розколовся,
Й завіса поділилась навпіл вмиць.
Бо Той, Хто вмер — Він Господом зостався,
І смерть та ,не змогла Його скорить.

Його зняли... і в тиші положили,

Христос ішов дорогою Голгофи - Джерело

Написав Олексишина Дарина
Четвер, 05 березня 2026, 17:07

У гріб новий, де ще ніхто не спав.
І сльози землю тихо окропили,
І світ у смутку голову схиляв.

Та ранок третій... світло заясніло,
І камінь вже відвалений лежав.
І смерть втекла, і пекло заніміло —
Бо Він воскрес, і всім спасіння дав!

Бо третій день приніс світанок світлий,
І камінь був відвалений від гробу.
І Ангел сповістив у славі тихій:
«Нема Його — воскрес Він для народу!»

І страх змінився радістю святою,
І сльози стали світлом на лиці.
Бо смерть була уражена любов'ю,
І вічність відчинилась у Христі.

Ішов на смерть, та ніс життя із неба,
Щоб кожен грішник прощення знайшов,
Бо так Отець хотів, бо так було це треба,
Щоб світ спасти через Його любов.